

ΙΣΜΗΝΗ Χ. ΜΠΑΡΑΚΛΗ

ΣΜΥΡΝΗ
Κυνήγι μαγισσών

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Βασισμένο σε αληθινή ιστορία

ΠΡΩΤΗ ΕΚΔΟΣΗ:
5.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Σμύρνη. Κυνήγι μαγισσών**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ισμήνη Χ. Μπάρακλη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρια

© Ισμήνη Χ. Μπάρακλη, 2017
© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Malgorzata Maj/Arcangel
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2017, 5000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-1931-2
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-1932-9

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως τροποποιήθηκε και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 · fax: 2102819550 · e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr · <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 · fax: 2102819550 · e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr · <http://blog.psychogios.gr>

ΙΣΜΗΝΗ Χ. ΜΠΑΡΑΚΛΗ

ΣΜΥΡΝΗ

Κυνήγι μαγισσών

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

Από τα Gucci στο... ταγάρι, Μίνωας, 2013

Λικέρ τριαντάφυλλο, Μίνωας, 2014

Το ημερολόγιο ενός κακομαθημένου 1 (παιδικό μυθιστόρημα),
Μίνωας, 2013

Το ημερολόγιο ενός κακομαθημένου 2 (παιδικό μυθιστόρημα),
Μίνωας, 2014

Το ημερολόγιο ενός κακομαθημένου 3 (παιδικό μυθιστόρημα),
Μίνωας, 2015

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορεί:

Το μυστικό της πεταλούδας, 2016

*Στους πρόσφυγες του χθες,
του σήμερα, του αύριο, να 'ναι μπανάτσα
το ταξίδι και το λιμάνι απάγκιο.*

Μαγεμένη από την Όπερα της Σμύρνης σφύζουσα από εκλεπτυσμένους θαμώνες με αριστοτεχνική αντίληψη του θεάματος, γοητευμένη από τις παραστάσεις της εποχής, από την ίδια την εποχή... Σαγηνευμένη επίσης από τη σχέση όπερας, αρχαίας τραγωδίας, αρμονικά να συγγενεύουν, συνθέτω μια ιστορία που θυμίζει παράσταση τριών πράξεων, διαφορετικής έντασης, συναισθημάτων, μελωδίας, με εισαγωγή ανεξάρτητη, πρελούδιο, ίσα να κουργιστούν τα όργανα, να γλυκαθεί ο θεατής και έντονο φινάλε, καθώς το τέλος κατευνάζει, προδιαθέτει γενναιόδωρο χειροκρότημα. Όπως και να 'χει, όταν θα πέσει η αυλαία, θα είμαι εκεί να υποκλιθώ μπροστά σας.

Καλή παράσταση
Ισμήνη Χ. Μπάρακλη

Πρελούδιο

Απόρροια μοντάζ

Νέα Υόρκη, 1993

Φωτιά, φωτιά...» γρύλιζε, με τα πόδια καρφωμένα στο έδαφος, συνεπαρμένη από το πύρινο θέαμα που την είχε μαγνητίσει. Μαρμαρωμένη εκεί, καταμεσής μιας κόλασης από ουρλιαχτά και σπαραγμούς, μπροστά από μια εκκλησία τυλιγμένη σε πύρινες γλώσσες. Ώσπου πρόβαλε πάλι εκείνη, η ίδια γερόντισσα, με τα μπαμπακιασμένα, αφράτα μαλλιά κάτω από ένα μαύρο, ξέμπλεκο τσεμπέρι... Έβαλε το χέρι στην τσέπη, όπως κάθε φορά, σαν κάτι να ήθελε να της δώσει. Το κορίτσι τρόμαξε. Τινάχτηκε προς τα πίσω κι άρχισε να τρέχει αλαφιασμένο να κρυφτεί, να ξεφύγει από εκείνη. Προσπερνούσε χαλάσματα και πεσμένα ανθρώπινα κουβάρια που έμοιαζαν πελεκημένα δέντρα. Σε όλα τα όνειρά της, όταν φανερωνόταν εκείνη, η Ειρήνη το 'βαζε στα πόδια. Τη φόβιζαν τα πονεμένα μάτια της. Φοβόταν μην πονέσει κι εκείνη απ' τον σπαραγ-

μό τους. Όχι, δεν ήθελε άλλο να πονέσει. Οπισθοχωρούσε, προσπαθώντας να ξεφύγει από το ίδιο το όνειρο που έμοιαζε πιο πολύ με εφιάλτη. Ίσως να τη στοιχειωνε ακόμα μια κουβέντα της μάνας της όταν ήταν παιδί... «μην πάρεις ποτέ από όνειρο πράγμα, δε θα είναι για καλό». Μα τώρα η Ειρήνη κοντοστάθηκε. Πρώτη φορά βρήκε το θάρρος. Και η γερόντισσα έβαλε το χέρι στην τσέπη δίχως να χάσει χρόνο κι έπειτα άπλωσε τα ρυτιδιασμένα της δάχτυλα, παπουδιασμένα θαρρείς από πολλά νερά, πάνω στα χείλη της με γρήγορες κινήσεις και στύλωσε τα γέρικα μάτια πάνω της, ώσπου φανερώθηκαν δυο καστανά, ολοζώντανα μύγδαλα... «Για να συγχωρέσεις», της είπε και της απόθεσε εκεί επάνω ένα σπυρί... *Να συγχωρέσω ποιον;* σκέφτηκε το κορίτσι κι έκανε ένα βήμα πίσω. Έφερε το χέρι στο στόμα να αγγίξει το ξένο σώμα που σφηνώθηκε ξαφνικά ανάμεσα στα χείλη της. Τι να 'ναι αυτό που της ακούμπησε εκεί με τόση ευλάβεια; Γιατί την παραμονεύει κάθε φορά στα όνειρά της; Τι να ζητά από εκείνη;

«Στάρι! Ποιον πρέπει να συγχωρέσω;» ζήτηγε εξηγήσεις για όλα αυτά που δεν μπορούσε να κατανοήσει, όμως τα μάτια της γερόντισσας έλιωναν, άρχισαν σιγά σιγά να στάζουν πάνω στο πρόσωπό της, όπως ο πάγος όταν πολεμάει με τη φωτιά... Το κορίτσι επανέλαβε με αγωνία «Ποιον;» κι έπειτα ξύπνησε, με το ίδιο καρδιοχτύπι όπως πάντα, από τη δική της κραυγή, εκείνη που με δύναμη έβγαλε μέσα στον ύπνο της. «Πες μου... ποιον;»

Η Ειρήνη πετάχτηκε από το κρεβάτι παραμερίζοντας το αφράτο πουπουλένιο της πάπλωμα. Το διαμέρισμα ήταν τόσο ζεστό τις νύχτες. Το αέριο φούντωνε τα σώματα και η θέρμη τους έφτανε μέχρι τα μάγουλά της, που κοκκίνιζαν κι έμοιαζαν με δυο μικρές εστίες, έτοιμες να βράσουν αυγό. Κάτι τέτοιες νύχτες συνήθιζε να ανοίγει λίγο το παράθυρο. Αυτό έκανε πάλι. Ξεμαντάλωσε τον μεταλλικό σύρτη κι έσυρε μερικά εκατοστά το πάνω φύλλο του παραθύρου προς τα κάτω. Ο ψυχρός αέρας από έξω αμέσως διόρθωσε τη θερμοκρασία του δωματίου. Το άφησε ανοιχτό και πήγε μέχρι την κουζίνα. Το μυαλό της ήταν ακόμη στο στάρι. Με το ένα χέρι χάιδεψε ελαφρώς τα χείλη της και με το άλλο άνοιξε την πόρτα του ψυγείου. Βρισκόταν ακόμη μεταξύ ύπνου και ξύπνιου. Όχι, δεν υπήρχε κάτι εκεί πάνω. Ήταν απολύτως καθαρά, μόνο που είχαν ξεραθεί από την ταραχή της. Γέμισε ένα ποτήρι παγωμένο νερό κι έφτασε μέχρι το σαλόνι. Η Nikon, η αγαπημένη της κάμερα, με τους τρεις διαφορετικούς φακούς, ήταν παρατημένη εκεί, πάνω στο δρύινο τραπεζάκι, μπροστά από τον λευκό καναπέ, από το προηγούμενο βράδυ. Την πήρε στα χέρια και περιεργάστηκε τις τελευταίες της φωτογραφίες. Δυο χρόνια τώρα έπαιρνε μαθήματα φωτογραφίας. Τα απογεύματα, μετά τη δουλειά. Οι σπουδές στα οικονομικά και η εργασία της στον εικοστό πέμπτο όροφο στην καρδιά του Μανχάταν δεν της έφεραν ποτέ την ευτυχία. Οι τεράστιες φωτεινές τζαμαρίες του γραφείου της αποτελούσαν όνειρο ζωής από τα φοιτητικά της χρόνια. Η

στείρα, όμως, πεζή πραγματικότητα σε συνδυασμό με την ατελείωτη μοναξιά της την έσπρωξαν να βρει τρόπους για να ισορροπήσει τα δεδομένα της ζωής της. Η ψυχολόγος της το είχε πει, κάπως σαν θεραπεία. Θυμάται, της πρότεινε δυο τρία διαφορετικά είδη τέχνης, αλλά εκείνη κόλλησε από την αρχή σε αυτό. Σαν να υπήρχε μια υποβόσκουσα, αδιευκρίνιστη μέχρι στιγμής λατρεία. Σε ένα από αυτά τα ραντεβού με την ψυχολόγο της, σκέφτηκε να αναφέρει πως τον τελευταίο καιρό βασανίζεται από έναν επίμονο, επαναλαμβανόμενο εφιάλη...

«Νομίζω πως τρελαίνομαι», της είπε. «Μην το αφήσεις να συμβεί, Λίντα. Βοήθα με...»

«Σοβαρέψου, είναι μόνο ένα όνειρο», της απάντησε εκείνη αυστηρά, προσπαθώντας να ελαττώσει την έντασή της, καθώς στα μάτια της περίσσευε η ικεσία και η απόγνωση. Από τότε που ξεκίνησε τη θεραπεία με φάρμακα αντικαταθλιπτικά, νομίζει πως της συμβαίνει τούτο το αλλόκοτο μυστήριο. Ίσως να ευθύνεται η φαρμακευτική αγωγή. Γνώριζε πως θα έφερνε παρενέργειες, δεν είχε υπολογίσει όμως πόσες. Έκτοτε, φύλαγε ένα μπουκάλι νερό στην πόρτα του ψυγείου, χειμώνα καλοκαίρι. Η ξηροστομία και τα νυχτερινά ιδρώματα ήταν από τα πρώτα που αντιλήφθηκε.

Οι γονείς της τα τελευταία χρόνια ζούσαν στη Φιλαδέλφεια. Από τη σύνταξη και μετά. Η αγορά μιας μεγάλης μονοκατοικίας στα προάστια της πόλης, μέσα σε μια καταπράσινη περιοχή που έμοιαζε με δάσος, τους έδωσε με-

γάλη χαρά. Όχι, δεν μπορεί να τους θυμώσει που την άφησαν μόνη, που προτίμησαν να αλλάξουν πολιτεία. Ήταν ήδη τότε είκοσι πέντε χρονών, άξια να αναλάβει τις ευθύνες της ζωής της. Και εκείνοι, έπειτα από τόσα χρόνια μόχθου και σκληρής εργασίας, ζούσαν επιτέλους το όνειρό τους. Εγκατέλειψαν την πολιτεία της Νέας Υόρκης, το μέρος αυτό που είχαν ξοδέψει τα πιο παραγωγικά τους χρόνια, για εκείνη της Πενσιλβάνιας που τύχαινε να κατοικεί εκεί και το άλλο τους παιδί, ο αδελφός της Ειρήνης, έχοντας πλέον τη δική του οικογένεια. Εκείνο το διάστημα συνειδητοποίησε τη μοναχική της φύση, όταν τα απογεύματα επέστρεφε στο άδειο σπίτι και χωνόταν για ώρες μέσα στον καναπέ, κουλουριασμένη στην ίδια πάντα εμβρυϊκή στάση, ώσπου να την πάρει ο ύπνος μπροστά στην τηλεόραση. Ατελείωτες ώρες παρέα με μια ανοιχτή τηλεόραση. Όσπου στο τέλος τη σιχάθηκε. Μίσησε και εκείνη και τον αξιολύπητο εαυτό της. Της πέρασε από το μυαλό να την πετάξει έξω από το παράθυρο. Ξεκόλλησε με βία τα καλώδια από τις πρίζες και πέταξε με δύναμη το τηλεκοντρόλ πάνω στον τοίχο του καθιστικού.

Από τότε άλλαξαν πολλά. Η σχέση της με τη φωτογραφία σταδιακά σαν να την ωφέλησε. Της άρεσε να βλέπει τον κόσμο πίσω από μια κάμερα. Ιδιαίτερα μέσα από τον ευρυγώνιο φακό. Ποτέ δεν ήταν κοινωνική. Η κάμερα τη βοηθούσε να κρύβει το βλέμμα της από τις αδιάκριτες, άγνωστες ματιές που την αναστάτωναν. Της έφερναν

αμηχανία, την έκαναν να κοκκινίζει. Και αυτό το σιχαινόταν πάρα πολύ. Τα συναισθήματά της αφορούσαν μόνο εκείνη. Τα αναψοκοκκινίσματα πρόδιδαν τον εσωτερικό της κόσμο και δεν το επιθυμούσε. Εκείνη το μόνο που ήθελε ήταν να κρύβεται απ' όλους. Η ενασχόλησή της με τη φωτογραφία σαν να την απελευθέρωσε. Ένωσε πρώτη φορά την ελευθερία ενός άορατου παρατηρητή. Ποτέ δεν είχε το θάρρος να αντικρίσει αυτό που την έλκυε κατάματα. Πίσω από τους φακούς της αισθανόταν δυνατή. Τολμούσε. Αντιμετώπιζε το πλήθος στις ανοιχτές αγορές, στις πολυσύχναστες διαβάσεις των λεωφόρων, στις παρελάσεις. Και όμως, θα έπρεπε τόσα χρόνια μέσα σε αυτή την αχανή, πολύβουη πόλη, ποτισμένη μέχρι τον τελευταίο πόρο της από τους πάσης φύσεως βίαιους ήχους, σφύζουσα από ζωή, αυτοκίνητα, κτίρια, μιας πόλης που η ίδια ήταν γέννημα θρέμμα της, τρίτη γενιά, να είχε προσαρμοστεί σε όλο αυτό το έμψυχο και άψυχο πλήθος. Ποτέ της δεν το συμπάθησε. Πάντα ουρανοκατέβατη ένιωθε εδώ μέσα, σαν να τη φύτεψαν από τη μια στιγμή στην άλλη. Σαν να ήταν η ίδια απόρροια μοντάζ. Ήταν σίγουρη. Η εικόνα της μέσα στη Νέα Υόρκη έμοιαζε με χειρίστης ποιότητας μοντάζ, κάποιου αδαούς, ερασιτέχνη φωτογράφου.

1922, ΣΜΥΡΝΗ

Το κατατρεγμένο κορίτσι επιβιβάζεται στο πλοίο της σωτηρίας του, με προορισμό την Αμερική. Το μυστικό της θα γίνει ο ίσκιος που θα την ακολουθεί για μια ζωή.

1989, ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟ ΚΥΛΛΗΝΗΣ

Τα φυτάρια παλεύουν με το σκληρό χώμα πάνω από ένα αδέσποτο μνήμα. Ξαφνικά παγώνουν όλα. Η εκταφή ματαιώνεται. Το μνήμα θαρρείς πως αντιστέκεται, σαν να κρύβει μέσα του μια ολόκληρη ιστορία. Ατελέσφορη.

1993, ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

Το σημαδεμένο κορίτσι καταδύεται συχνά σε έναν αλλόκοτο εφιάλτη: φωτιά κι αντάρα, ουρλιαχτά και ολόλυγοι και μια γυναικεία φιγούρα να ζητά από εκείνη κάτι... Άραγε τι; Ώσπου, μια παλιά φωτογραφία θα της γίνει εμμονή... ένα κυνήγι μαγισσών θα ξεκινήσει.

Πόσο
μακριά μπορεί
να φτάσει η αλήθεια
μέχρι να αναδυθεί στο φως,
ακόμα κι αν άργησε
για ολόκληρη
ζωή;

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-1931-2

9 786180 119312

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19362

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η